

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 40/02-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. apríla 2002 prerokoval sťažnosť JUDr. J. M., bytom T., zastúpeného advokátom JUDr. P. L., T., vo veci porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 4, čl. 36 písm. b) a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 SŽ 194/00, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 17. januára 2002 doručené podanie JUDr. J. M., bytom T., (ďalej len „navrhovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. L., T., označené ako „Podnet na začatie konania pred Ústavným súdom SR“, ktorým sa domáha konania podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“, a to „z dôvodu ústavnej právnej prekážky, pretože Ústava SR bola v roku 2001 novelizovaná Ústavným zákonom č.90/2001 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2001, okrem čl. 125a, čl. 127a, čl. 134 ods. 1 a 3, a čl.151a, ktoré nadobudli účinnosť 1. januárom 002. podanie by nemalo oporu v Ústave SR“.

Navrhovateľ namieta postup Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v súvislosti s rozhodovaním o jeho žalobe o preskúmanie rozhodnutia „MV SR č. KM-53/5K-200 zo dňa 13. júna 2000“ v konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Podľa navrhovateľa tvrdenie najvyššieho súdu, že procesné pochybenie pri rozhodovaní o jeho prepustení zo služobného pomeru orgánmi Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 126/2000 z 28. apríla 2000 a rozhodnutie MV SR č. KM-53/PK-2000 z 13. júna 2001) je bezvýznamné, poukazuje na tendenčný a protiústavný výklad práva. Najvyšší súd podľa navrhovateľa porušuje čl. 144 ods. 1 ústavy, pretože sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom a najvyšší súd svojím rozhodnutím podporil porušovanie ústavných práv občana; dáva mu týmto nerovnoprávne postavenie pred štátnym orgánom, ktorý má v zmysle ústavného ustanovenia čl. 2 ods. 2 konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, nie inak.

Vo svojom podaní navrhovateľ ďalej uvádza:

„Na základe vyššie uvedeného zastávam stanovisko, že Najvyšší súd SR v konaní pod číslom 6 Sž 194/00, zo dňa 25. 04. 2001 svojím postupom porušil čl. 2, ods. 2, čl. 12, ods. 4, čl. 36, písm. b) a čl. 50, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky... obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť rozhodnutia, ktorým bol ukrátený na svojich právach rozhodnutím orgánu verejnej správy v občiansko-právnej veci vedenej na Najvyššom súde v Bratislave sp. zn. 6 Sž 194/00 zo dňa 25. 04. 2001 o neplatnosti prepustenia zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru SR v stálej štátnej službe Personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 126/2000, zo dňa 28. 04. 2000.

Po konaní vo veci samej navrhuje podnecovateľ, aby Ústavný súd Slovenskej republiky vydal toto uznesenie:

Ústavný súd vyslovuje, že postupom Najvyššieho súdu v Bratislave v občiansko-právnej veci podnecovateľa o neplatnosť prepustenia zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru SR v stálej štátnej službe personálnym rozkazom MV SR č. 126/2000, zo dňa 28. 04. 2000, SR vedeného pod číslom Rozsudku najvyššieho súdu SR v Bratislave č. 6 Sž 194/00, zo dňa 25. 04. 2001, došlo k porušeniu jeho ústavných práv podľa čl. 2, ods. 2, čl. 12, ods. 4, čl. 36, písm. b) a čl. 50, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Ústavný súd podľa čl. 127, ods. 2 Ústavy SR vyhovuje sťažnosti a svojím rozhodnutím vyslovuje, že právoplatným rozhodnutím, opatrením boli porušené práva podnecovateľa a ruší citovaný Rozsudok Najvyššieho súdu SR a rozhodnutie Ministra vnútra SR. Ústavný súd prikazuje, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal a obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd svojím rozhodnutím, vyhovuje sťažnosti, priznáva podnecovateľovi, ktorého práva boli porušené, primerané finančné zadostučinenie a to kompenzáciou všetkých finančných strát, ktoré rozhodnutím žalovaného vznikli protiprávnym rozhodnutím až do dňa rozhodnutia Ústavného súdu.“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti poskytuje ochranu základným právam a slobodám fyzických osôb a právnických osôb na základe sťažností podľa čl. 127 ústavy.

Navrhovateľ sa obrátil na ústavný súd s podaním, ktoré síce označil ako podnet, ale požaduje konanie o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že možnosť fyzických osôb a právnických osôb obrátiť sa na ústavný súd s podnetom, ktorým namietajú porušenie svojich práv, zanikla 1. júlom 2001, t. j. po nadobudnutí účinnosti poslednej novely ústavy.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Keďže sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd, § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov ustanovuje, že ju možno podať v lehote „dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť“. Ako z obsahu, tak aj z petitu sťažnosti sťažovateľa zo 17. januára 2002 vyplynulo, že tento ňou namietal postup najvyššieho súdu predchádzajúci jeho rozhodnutiu z 25. apríla 2001. Ústavný súd v (súlade so svojou doterajšou judikatúrou, napr. II. ÚS 29/02) uvádza, že až

do 31. decembra 2001 mal sťažovateľ k dispozícii prostriedky individuálnej ochrany svojich práv pred ústavným súdom, ktoré nevyužil. V tejto súvislosti tiež treba zdôrazniť, že ani ústavná a ani zákonná úprava sťažnosti podľa čl. 127 ústavy ju nekvalifikuje ako individuálny prostriedok ochrany ľudských práv a základných slobôd nahrádzajúci individuálne konania o ochrane ľudských práv a základných slobôd pred ústavným súdom prístupné navrhovateľom (sťažovateľom) do 31. decembra 2001.

Vzhľadom na uvedené, bolo preto treba sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť, tak ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. apríla 2002